

Wõta ja loe!

№ 7. — 3. aastakäik.

Kaalutud — kaalutud . . .

J. Miftonen.

Taanieli 5, 5 f.

See sündis ühel suurel peol Baabelis, mida korraldas kuningas Belsatjar oma ülemaile ja kus ei puudunud ka joowastawad joogid. Seltskond, kui see rahwas oli joobnud, siis käskis Belsatjar tuua kuld- ja hõbertistad, mis pärit olid Jumala templist, kus seest ta ja teised pidulised jõid. Need asjad oli Belsatjar pärinud oma isalt, kes oli warastanud need Jumala templist Jerusalemmast.

Mõelge misfugune pärandus oli tal! Ta käskis, teenijad täitsid ning ta jõi ühes wõõrastega nendest . . .

— Paljud wanemad on lastele jätnud neetud warandused, kui mitte just nii kui Nebukatnetsar, ent siiski. — Mis jääb noorile pärandusena, isa ja ema, teie käest?

Mõelge, wanemad, kes elawad kõlbmata elu, mis päranduse jätawad nad lastele? — Sageli waewatud ja haige keha! . . . On tõde, et ilmas sünnib lapsi, kellel on hooraweri soontes ja põrguwalu nahas.

Mõnigi noormees, kes wanglas istub, on algmõjutuse saanud emapiimast. Mõnigi wanem on süüdi oma lapse kuriteos. Mõnigi wanem on oma lapsele teed juhatanud põrgu — see on kole, siiksi tõde!

Wiibides Meemelis, nägin seal purjus abielupaari, kes tulid kõrtsist ja talutasid käekõrwal poisikest, see oli waewalt 8-aastane. Ma waatafin neid kolme ja nägin seda last waimus nooremehena, siis abielumehena ja isana, siis nägin seda poega kui üht joodikut, nagu ta isagi. Ja mõelge, kui need kaks kord kohtu ees seisawad, kummale see kohtuotsus igawikus kuulutatakse, kas wiletsale pojale wõi isale? Wiimane kohtupäew selgitab seda, et paljude wanemate käest nõutakse nende laste werd!

Wanemad, on teil südant, wita need wäikefised sinna mustadele teedele, kus ise käite?!

Ja kui wanemad seda teed käiwad, kas ime siis, et lapsed käiwad sama hukatuse teed?

Mõtelge, näit. kino. Mul on kahju, et inimene, kes 50 — 60 a. elanud, ei mõista oma hingele weel ikka paremat toitu muretseja kui waadelda neid kõlbmatuid pilte?

Miks lähewad inimesed sinna? Seft et seal awalikult farnast elu näidatakse, mis kõneleb inimese madalaile tungidele — ja sinna nad oma lapsed wiiwad nagu nad weel muidu küll ei õpikski ilma pahesid tundma!

Belsatšaril oli neetud pärandus. Millise päranduse eeskujud jätad ja oma lastele? . . .

Siin kirjakohas öeldi: Sind on maetud ja liig kerge leitud olewat!

Sinu südamel seinale tahab Jumal selle töö kirjutada!!

Do, kui tõsine sõna jumalafõna tunnustajale — Sind on maetud ja liig kerge leitud olewat! Apostel õhkab, et tema, kes teistele jutlust ütleb, mitte ise ei saaks ära põlatud . . . Do, mis tõsine sõna igale Jumala lapsel ja milline tõsine sõna jumala kogudusele — ja kui tõsine sõna on see sinule täna õhtul, kel veel on mõõrad jumalariigi asjad . . .

Isand tahab su südamele kirjutada — et sa oled liig kerge — mõi kuidas sulle tundub? Et kui sind waekausile pandaks siis su headus, su kristlik meel ega hea elu midagi ei kaalu, oled liig kerge.

Piiblis seisab mõningast isikust, kes on olnud Jumala õiguse kaaludel. Mõelge Rainile, oma wenna tapjale, sellele patu sidemeiselt sattunud inimesele. Rain ütleb — „minu patud on suuremad, kui kanda jakšan.“ Mõelge inimesetapja kõwa südant, kuidas ta kisenud seal waekausil: „Minu patud on suuremad, kui et kanda suudaks!“

Paljud lähewad mängides läbi elu ja kui patust öelda neile, siis küsiwad, kas see on siis patt? Nii inimene mängib, kuid tuleb filmapilk, kui Jumal paneb waekausile, siis kuulduw paljuilt „Isand, minu süüd on raskemad, kui et kanda jakšaks!“ Nii tunneb üks ärgand hing, kui Jumal teda kaalub.

Kui Jeesaja oli waekausil, siis ütles ta: „Do, mul on roojased huuled ja asun rahwa keskel, kel roojased huuled!“ — Sarnane prohmeti meel ei põhjusta teisele kiwa wiwata, waid ütleb: häda mulle, mul on roojased huuled! Kuidas sulle tundub, ehk see just sulle sobib, et sinagi pead üttema: „häda mulle!“

Ja Saulus, — oli pandud waekausile just teekonnal, kui oli minemas häwitama Jeesuse kogudust; seal lüüakse ta pimedusega ja ta kawa lähew päris segi. Ei ole tuju siis enam tal minna teisi tuga kiufama, waid südames põleb kahetsuse tuli.

Isand juhatab Ananiase ta juure, kes palus ta pärast, ja siis langevad kui soomused ta filmilt ja ta sai jälle näha.

Paljud olete juba läbi elanud ja paljud saate veel läbi elama, et pilkenaer kaob siis teil huulilt, kui teie parem mina üles ärkab.

Weel üks juhus on piiblis. Sakariase r. 3. peatk. — Joošua, kes seisis roojaseis riideis Isjanda inglil ees ja saatan teisel pool. Siin pilt sellest, kes on tulnud Jumala ette. Ta on roojaseis riideis seal, tema wastane on teda veel kiufamas. Waadake, kui see pealekaebaja seisis Joošua wastas, siis Jeesus asetuse Joošua poole ja ütles: „Waata ma ehitan sind uute riidetega. Kas see pole mitte tukk, mis tulest ära kistakse?!“

Ra tänagi, kui patune Jumala ette tuleb, kiufab saatant teda ka seal, kuid kui auline teada, et meil on eestkostja; et nii kui Joo-

suale, nii ka meilegi öeldakse: „Waata, Ma olen ära wõtnud ju patud . . .“ Nii oli Joosuaga; tõepoolest ta oli „wäga kerge“ kaalul, oli roojane, kuid Isand tundis teda ja tuli seisits ta eest.

Kuid kuis oli Belsatfariiga? Selbud on, et ta suri selsamal ööl, sest et tal polnud kedagi eestkostjat; ei isa, ei ema, kes oleks wõinud eest kosta — paluda, kui poeg oli surma küüsis.

See on see ewangeelium, et on olemas eestkostja — Jeesus Kristus. Kui kole oleks ilma selleta surm!

Soomes suri üks walemanduja; ta ärkas liig hilja ja siis käskis ta oma hauakiwile kirjutada: „Mu süda kurb on surmani, pörguwaew on tuline, nii siis kaeban raskesti, oma suuga kisendan ja wõludes wastu rindu litsun oma käsa ma mures ning wäänan, kuid troosti ei keegi wõi enam mulle laenata! Siin hingab rahutuses see ja see“ . . .

Hirmus on weel kord ärgata, kui kõik päästmiswõimalused ju mööda!

On ehk keegi, kes ütleb, ta tunneb, et Jumal on mind kaalunud ja liig kerge leidnud olewat?

Tõepoolest on nii — me oleme kerged Isanda kaalul — meil on kadedust, armastamata meelt, teiste wigade otsimist j. n. e. maailma asju — roojust ja mitmesugust ülekohut ning siiski weel julgust pea plüsti käta päewast päewa edasi sarnast werist ülekohut eneses kandes. Kas ime siis, et elu raske ja kõik tagurpidi läheb, ilmas palju pisaraid ja nuttu! . . .

Miks kannad sa sarnast südant eneses? Kui on Jumal ju südames näidanud seda kirjutust, siis selleks, et ta tahab sind pidulikkonda panna ja siis algab pidu ning rõõm.

Mine ja palu andeks, kui leiad tarwilise olewat, et wahkorda selgitada mõnega, mis määrab roojase mõttega su südant, teiselt wigu arwasid leides, — palu andeks siis, sest inimene pole kunagi nii ilus, kui siis, kui andeks palub, see on kõige suurem, mis olla wõib ja paljuil on selle sammu tagajärjel suur rahu ja rammu. Ei panda uut wiina wana nahkastjasse! Enne peab weel eel üks puhastus olema ja siis algab pühitsus ning rõõm.

Midagi aulist on kodudes ja kogudustes walitsemas, siis kui jõutakse lepitatud seisukorda nendega, kelledega enne wahkord oli wiltu!

Sina oled leitud waekausil liig kerge olewat — mõtle, mis sa täna oled kuulnud! . . .

Ja mõtle n i i k a u a , kuni sa leiad end risti alt! . . .

Mittepäästetute ülestõusmine.

„Sinule, kes sa weel oled päästmata, pole sõnal „ülestõusmine“ mingit armast kõla — kui sa kuuled, et ihu tõuseb üles, — ja et hing ja ihu kord elawad ja Kristus kohut mõistab. Ära looda,

et sinuga siis kõik möödas on, kui su ihu maamulda on fängitatud. So ei wõi Jumala ilmutust — piiblit — põlata wõi kõrwale jätta, mis nii selgesti ütleb, et suur ja wäike üles tõuseb nii pea, kui peaingli pafunahäält kuuldaakse. Siis ärkamad kalmistuil, meredes, lahingumäljadel tuhanded ja tuhanded ning seisawad suure aujärje ees, ja suurel, hirmsal päewal, nagu on kirjutatud.

Umberpöörmata patune, mõtle sellele, kuidas sinu käsi käite kui ja juba siin selles elus Isandast Jeesust Kristust kui oma õnnistegijat weel wastu pole wõtnud. Siis mõtled ja Tema sõnale:

„Kui ma teid kutsun, siis wiibite te tulles, ma sirutan ikka wälja oma käe, ja keegi ei pane seda tähele, siis tahan ma naerda tei õnnetuise üle ja teid naerda, kui tuleb see, mis teie kardate.

Siis hüllawad nemad mind, aga mina ei wasta enam; nad otsiwad mind taga, aga ei leia enam.“

Sul rahu weel ei ole, Su hing on rõõmuta, Su film on kurb ja hale, Su käik on raske ja:

Koor: Oh kui sa aga usuks, Küll sa siis imet näeks!

Siis sinu armas Jeesus. Su juurde ikka jääks.

Ta juures wõid sa saada Küll rahu täiesti Ja walus troosti leida Ka haige hingele.

✱

Täna saad sa tõesti weel õnnistust, Kui sa jätab pattu ja pime dust. Kui sa usus annad end Päästjale, Ei ta jää siis sinust mitte kaugele.

Koor: Täna wõid sa õndsaks saada weel, Täna wõid sa õndsaks saada weel. Jäta patutee, Tule Päästjale! Täna wõid sa õndsaks saada weel.

Täna wõid sa saada weel priiuse, Täie Jumala lapsse õiguse, Et sa Päästja auks wõid siin elada, Tema läbi kiusatused wõita ja

✱

Wiisil: Hinge peiuke!

Jeesus, meie eel Käi sa elu teel, Siis su järel wiibimata. Käime ilma kõikumata, Kuni sa meid siit Kodumaale wiid.

Tuleb kannata, Siis meid kinnita. Meie kaebada ei taha, Olgu põli kuiqi paha. Wiimaks risti tee Wiib ju sinule.

„W. Kodumaa laulid“ III ande noot on ilmunud!

Paljud on seda küsinud ja oodanud. Palju ilusaid uusi koorilaulu wene, soome, saksa keelest ja samuti algupäraseid eesti omi.

Hind 50 senti. — — — Suuremal arvul %/o %/o.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmus 2 x kuus. Matsab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisioni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil P. Sink, Pääfese 5—7, Tallinn.

«Kultwaja» trüff, Weikas. 1934.